

потребné преконаť. Technologické бариéry, недостаток odborného vzdelávania pre pedagógov a потреба zabezpečiť яваліту а relevantnosť vzdelávacieho obsahu sú len niektoré z nich. Je nevyhnutné, aby vzdelávacie інституції, творcovіа політік а spoločnosť ako celok spolupracovali на рішені споміна́нých проблемов. Інвести́cie до техні́кей інфраструкту́ри, odborného rozvoja pedagógov а vytvárania kvalitných vzdelávacích materiálov sú kľúčové pre úspešnú implementáciu týchto metód»[13; 5, s. 59].

Celoživotné vzdelávanie podporované inovatívnymi педагогі́ckými прі́ступми не је len о зі́скавані́ nových vedomostí а зру́чností. Ide о vytváranie ку́льту́ри neustáleho učenia sa, ktorá podporuje osobný rast, sociálnu inklúziu а економі́ckу prosperitu. V ére, kde је змена јединоу і́stотоу, је schopnosť učiť sa а adaptovať sa најценне́jšоу зру́чно́стоу. Preto је до́ležité pokračovať в hľadaní а implementácii nových а ефективных спосо́бов vzdelávania. Podpora inovácií в педагогі́ке је инвести́ciоу до budúcnosti jednotlivcov а spoločnosti ako celku. Тým, že zabezpečíme прі́ступ ку квалі́тнему vzdelávaniu pre všetkých а podporíme ку́льту́ru celoživotného učenia sa, мо́žeme pripravі́ť jednotlivcov на výzvy budúcnosti а vytvoří́ť spoločnosť, ktorá је odolná, inkluzívna а prosperujúca. Прі́стupy sú viac než len trendom; sú nevyhnutnou reakciоу на potreby dnešného sveta. Іch úspešná implementácia si vyžaduje spoločné úsilie, odvahu experimentovať а отвореність во́чі змене. S týmto прі́ступом мо́žeme vytvoří́ť vzdelávací systém, ktorý је pripravený čeliť výzvam 21. storočia а zabezpečiť, že každý jednotlivец má možnosť naplno rozvinúť svoj potenciál.

References

1. Petty G. Moderní vyučování. Praha : Portál, 2006. 568 s.
2. Kratochvílová J. Teórie а praxe projektové výuky. Brno : Masarykova univerzita, 2006. 160 s.
3. Petlák E. Inovácie в е́дукácii. Bratislava : Wolters Kluwer, 2023. 232 s.
4. Veteška J. Aktuální otázky vzdělávání dospělých. Praha : Univerzita J. A. Komenského, 2011. 204 s.
5. Davies W. K., Longworth N. Lifelong learning. London : Routledge, 1996. 192 p.
6. Burke B. GAMIFY. London : Routledge, 2014. 194 p.

Ангелі́на Гала́ндюк,
здобувач друго́го (магістерського) рівня вищої освіти
кафе́дри осві́тології і педагогі́ки,
Захі́дноукраї́нський націо́нальний універсі́тет
Науко́вий кері́вник – Оксана Писарчук,
кандидат педагогі́чних наук, доцент,
доцент кафе́дри осві́тології і педагогі́ки,
Захі́дноукраї́нський націо́нальний універсі́тет

ІГРОВА ДІЯЛЬНІСТЬ ЯК ОСНОВА РОЗВИТКУ ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ ДОШКІЛЬНЯТ

Емоці́йний інтеле́кт є важливою складо́вою особисті́сного розвитку дитини, яка визначає її здатність розумі́ти та керува́ти свої́ми емо́ціями, усві́домлюва́ти почуття інших, будова́ти гармоні́йні стосунки і вирі́шувати

конфлікти. Особливе значення має формування емоційного інтелекту у дошкільному віці, коли закладаються основи соціальної взаємодії та емоційної саморегуляції. У цьому контексті ігрова діяльність є найефективнішим засобом для розвитку емоційної сфери дитини, оскільки відповідає її природній потребі в пізнанні світу через гру.

Гра дозволяє дитині вільно висловлювати свої емоції та досліджувати різні емоційні стани в безпечних умовах. Сюжетно-рольові ігри, наприклад, сприяють розвитку емпатії та здатності до розпізнавання емоцій. Діти, беручи на себе різні ролі, переживають емоційні ситуації, що допомагає їм краще зрозуміти почуття інших і вчитися реагувати на них відповідним чином. Ігри з правилами розвивають навички самоконтролю та саморегуляції, які є важливими складовими емоційного інтелекту. Ігрові технології також можуть включати використання казок, лялькового театру та творчих завдань. Казкотерапія дозволяє дитині відреагувати на свої переживання через образи казкових героїв, тоді як театралізовані ігри створюють можливості для експериментів з різними емоційними станами [4, с. 45]. Арт-терапія, яка базується на творчому самовираженні, дозволяє дитині через малювання, ліплення чи інші види творчої діяльності не лише висловлювати свої емоції, але й усвідомлювати їх.

Ігрова діяльність також є ефективним інструментом для подолання стресових ситуацій. У кризових умовах гра допомагає дитині впоратися з переживаннями та адаптуватися до змін. Наприклад, під час складних соціальних чи сімейних обставин ігри можуть стати способом переробки негативних емоцій і пошуку внутрішнього балансу [1, с. 35].

Педагогічні технології, які інтегрують ігрову діяльність в освітній процес, сприяють гармонійному розвитку емоційного інтелекту. Важливою є роль вихователя як фасилітатора, який створює сприятливе середовище для гри, спонукає дітей до емоційного самовираження та допомагає аналізувати емоційні ситуації. Педагог також має демонструвати власний приклад емоційної стійкості та підтримки.

Значний внесок у розробку методик розвитку емоційного інтелекту через гру зроблено українськими науковцями, зокрема О. Писарчук. У своїх працях вона досліджує специфіку емоційного розвитку дітей та роль гри як провідного методу в дошкільному віці. Зокрема, авторка підкреслює важливість використання інноваційних ігрових технологій, які спрямовані на розвиток емоційної грамотності, емпатії та соціальних навичок [3, с. 125].

Таким чином, ігрова діяльність є основним інструментом розвитку емоційного інтелекту у дітей дошкільного віку. Її використання сприяє формуванню у дитини здатності до усвідомлення і регуляції емоцій, емпатії та соціальної адаптації. Зважаючи на сучасні освітні виклики, інтеграція ігрових методик у педагогічний процес дошкільних закладів має стати пріоритетним завданням для вихователів і педагогів.

Список використаних джерел

1. Олійник О. М. Театрально-ігрова діяльність в умовах дошкільного навчального закладу : навч.-метод. посіб. Кам'янець-Подільський, 2017. 163 с.

2. Писарчук О., Гладун Л. Гумористична театралізована діяльність як засіб формування soft skills в дошкільній та початковій освіті. *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: «Педагогіка. Соціальна робота»*. Ужгород : УНУ, 2023. Вип. 1(52). С. 141–147.

3. Писарчук О. Емоційний розвиток дітей дошкільного віку: роль гри як провідної діяльності. *Педагогічний процес: теорія і практика*. 2020. № 3. С. 45–50.

4. Писарчук О. Т. Розвиток інтелектуально-емоційної сфери старших дошкільників та учнів початкової школи засобами гумору. *Актуальні питання гуманітарних наук : міжвузівський збірник наукових праць молодих вчених ДДПУ ім. І. Франка*. Дрогобич : Гельветика, 2023. № 62. Т. 2. С. 268–272.

Cheng Shiyi,

Master Student, Faculty of Humanities and Social Sciences,
West Ukrainian National University

Scientific supervisor – Antonina Demianiuk,

PhD in Economics, Associate Professor of the
Department of Educology and Pedagogy,
West Ukrainian National University

DEVELOPMENT AND SIGNIFICANCE OF MANAGEMENT CULTURE IN EDUCATION

The evolution of management culture in the field of education is a process deeply intertwined with the broader developments in society and the economy. It did not emerge suddenly but gradually took shape as the complexities of educational systems expanded and the demand for higher standards of quality grew. Since the mid-20th century, the rapid pace of industrialization and informatization has brought about profound transformations in social organization and management practices. These shifts inevitably influenced the education sector, which began to prioritize the scientific and effective management of its operations. Traditional experience-based methods of managing schools became insufficient in addressing the expanding scale and intricacies of educational institutions. This necessitated the adoption of modern management theories such as system management and goal-oriented management, concepts originally designed for enterprises.

This cultural shift toward management in education was further fueled by advancements in disciplines such as psychology and education science. Research in cognitive psychology provided insights that improved instructional design and student learning management, while theories of organizational behavior offered frameworks for optimizing school structures and personnel management. Moreover, globalization introduced an unprecedented level of interaction among educational systems worldwide. This exchange of ideas and best practices contributed significantly to the rise of a shared management culture in education, allowing institutions to learn from one another and innovate collaboratively.

The significance of this transformation is profound. One of the most notable impacts of management culture in education is the improvement of educational quality. Through the establishment of scientific quality management systems, educational institutions are better equipped to define clear goals, streamline teaching